

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christophori de Ortega Sanclementini, E' Societate
Iesv. Qvondam in Provincia Toletana Theologiæ
Scholasticæ publici Professoris ... Tractatvs Dvo, De
Trinitate, Nec non, Incarnatione**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, 1664**

Qvæst. I. Vtra in diuino decreto præcesserit: Christi, an aliorum hominum
existentia?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94251](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94251)

efficaci reparationis intentione processerit, definiendum sit. Inde enim solum potest incarnatio connexionem habere necessariam, cum absoluta existentia peccati, ut hoc sublato absolute, & ipsa absolute necessario deficiat.

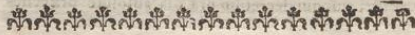

DISPUTATIO II.

De ordine diuinorum decretorum circa existentiam Christi, Adami, atque hominum ceterorum; ubi de Beatae virginis, a debito etiam originalis culpa immunitate.

Nihil de ordine possibili diuinorum circa praefata decretorum hic disputo. Cum enim d. 1. q. 1. euicerimus adaequatum, etiam extrinsecè, incarnationis finem à nostris peccatis per Christi merita reparationem extitisse: ac q. 2. eum finem tam ante quam post prauiua peccata intendi inefficaciter potuisse: imò, quia Dei intendentis decentia sola spectatur, etiam efficaciter: constat ex ea, inefficaci saltem, intentione potuisse Christum ante omnes homines absolute praesentiri, vel ante aliquos, vel post aliquos etiam, vel omnes absolute decerni, qua in re Theologorum plurimè studia, atque labores miror semper, nunquam demiror, quibus solo decretorum istorum possibili ordine adinuenta, eorum pars, ante plurimum, vel omnium etiam, hominum existentiam decretum absolute ex ea intentione Christum clamant: Pars vero eorum neque ignobilior, neque minor in uerbi ordinis decretorum possibilitate adinuenta Christi existentiam post aliorum hominum existentias decretum uociferatur. Cum tamen, si uterque ordo ex ipsa obectorum, & intentionis natura possibilis sit uter eorum seruatus fuerit, non è sola uisus, vel alterius possibilitate statui deberet.

QVÆSTIO I.

Utra in diuino decreto processerit? Christi an aliorum communium hominum existentia?

De communibus hominibus inquiri, ne B. virginem comprehendam, cuius privilegia, ipsius etiam existentiae primae agnata, diuersum diuinorum decretorum ordinem exigebant de quo q. sequenti.

CERTAMEN I.

Duplex opinio variè ab authoribus synodata reiciuntur.

1 *Var. d. 5. sect. 5.* Christum deficiente peccato Adæ minime ueaturum admittons, tamen eius existentiam, ante peccatum, imò, & ante Adamum decretam absolute faretur quia, inquit, initium uiarum Domini Christus fuit: atque ita eius existentia decreta est, ut perfectiori modo possibili esset exequenda: cum autem condendus homo sub conditione uideretur peccaturus, perfectiorque fieret incarnatio in reparationem à

peccato, quam in non reparationem, sit Deum, tum ad hominis conditionem, tum ad peccati permissionem, & reparationem ex eo decreto de Christi absoluta existentia teneri: quare recte coherent, & Christi, quam Adami, & peccati existentia prior, & tamen sublato Adami peccato Christum non futurum. Ordinar à leuiori impugnationem. Contra primo: Deus ad amandum optimum non teneretur, ut suppono ex controu. de uolunt. Ergo, si ne fundamento dicitur uoluisse Deum incarnationis executionem perfectiori modo possibili. Secundo cum ita uisus fuerit Adamus sub conditione horum auxiliorum peccaturus, ut sub conditione aliorum uideretur non peccaturus, perfectiorque sit modus reparandi hominem praeseruatue, seu praueuendo illum à peccato, ne in illud, labatur, quam lapsus reparando, inferretur potius ex tuo illo decreto incarnationem futuram in non futuri peccati sub aliis auxiliis praeseruationem, quam in futuri sub iis, sub quibus admissum est reparationem; ac proinde Adæ peccato non existente Christum futurum: contra id, quod discursu isto uisendum susceperas.

2 *Contra tertio:* quia intentio illa incarnationis perfectissimo modo exequenda, ut ad eum, quem perfectissimum asseris, apponendum Deum cogat, cum mediisque, & sine necessario connectatur, ut alterum sine altero esse non possit, ut asseris, efficax intentio esse debet. Unde autem tibi innotuit esse efficacem? Nam ad media omnia ad eiu modi executionem, sine quo reparationis obtinendum ex inefficaci eius intentione moueri posse Deum nulli, nec tibi, dubium est: cum homines praedestinos, electos efficaciter ad gloriam ante prauiua merita non ideo asseras, quod ex inefficaci intentione, seu electione saluari non possent, sed aliarum rationibus, quas controu. de praedest. discimus ostendere aliquid in scriptura, vel Patribus, vel effectibus, ut id, quod nos nunc possibile permitimus, de facto euenisse uerofimiliter uideas. Quarto: denique ordo hic decretorum, & secum, & cum re intentus profuse pugnat. Nam, si intentio illa exequenda incarnationis perfectissimo modo sit efficax, atque reparatio, ad quam perfectissimus modus incarnationis est, ut asseris, decreto incarnationis antecedenti, existentiam Adæ, & peccati amari efficaciter debeat, ut debet, ad hoc, ut necessario cum existentia Adami, & peccati connectatur tollit libertatem transgressionis Adæ, ac proinde absolute necessario peccatum, iuxta dicta, d. 1. q. 3. cert. 1. ubi, & cert. 3. solutiones omnes disci: ergo pugnat hic tuus decretorum ordo, & secum, & cum re intentata: nimirum, ut nequeat diuelli existentia Christi, ab existentia peccati. Denique in huius doctrina saltem non posse, quin Deus amet peccatum, cuius reparationem ante illud prauiuum efficaciter intendit ex dicto d. 1. q. 2. satis aperte deducitur contra Suar. & alios qui in nostram peculiarem cogitationem non incurserunt.

3 *P. Granad. controu. de incarnat. traet. 3. d. 1. sect. 4.* ex quo Recentiores Complutenses, eandem Christi praecedentiam, atque eius cum Adamo, & peccato futuris pro posteriori naturae necessariam connexionem paulo aliter componunt. Cum enim, inquit, Deus uideret Adamum in hac rerum peristhasi peccaturum tanto posteriorum malo, nolebat fore in ea peristhasi Adami existentiam; cum autem simul uideret Christum, si ad esset, ea omnia reparaturum, maioraque inducendum bona, uoluit Adami existentiam cum Christo simul: ut quando peccatum adesset, adesset statim reparatio, maioriisque inductis bonis eius damna repararentur: non secus ac qui curiam adire desiderans, certus de inimicis, vel morbo ipsum in solitudine inuasum, non nisi faellitibus, medico, ac medicinis comitatus uellet capeffere, quin inde inferre liceat, vel inimicorum, vel agritudinis inuasionem ab ipso desiderari. Cum autem Adamus cum Christo in ea rerum peristhasi decretus sit, subque uisus conditionate fuerit peccaturus, implicat Adamum, & Christum existere sine peccato: sicut implicat id, quod futurum sub aliquo conditio-

conditione est, purificata, seu postea conditione absolute non esse. Sed contra primo: quia totus hic discursus solâ decreti huius possibilitatem suadet, si quid suadet: ea vero admittit, ut de facto existit credamus fundamentum desideratur: maxime, cum in illo connaturalis providentiæ ordo inter media, & finem negligatur, iuxta quam prius natura Adamus debet existere, quam auxilia, quæ ipsius operationes vitales sunt; hic autem ordo non solum connaturaliter, sed, & essentialiter servandus est, ut nequeat non à Deo servari: eo autem servato, discursus intentum non probat, causaque cadit, ut iam ostendo.

4. Etenim, nisi simul natura decernatur fore, existentia Christi, Adami, & auxilij intelligitur prius natura decretis Adamus cum Christo, quin efficacia decreti huius perveniat ad auxilium; si autem ad auxilium hoc, sub quo visus est peccatorum non pervenit, postea hoc decreto, & existentia Christi, & Adami, poterit poni à Deo aliud auxilium, sub quo visus conditionate fuit non peccatorum Adamus: hoc autem postea non peccabit Adamus, imo neque poterit peccare consequenti impossibilitate, sicut Tuابع, postea alio, sub quo visus est peccatorum, non peccare non potest; ergo postea, imo necessario existeret Christus non existente peccato Adami quod autem efficacia illius decreti nequeat secundum se attingere existentiam auxilij simul natura cum existentia Adami, Probat quia auxilium illud essentia sua est actus vitalis Adami: ergo est essentia sua Adamo absolute existente posteriori: ergo essentia sua prius natura decreta est existentia Adami, quam auxilij. Secundo existentia Adami decreta est à Deo se solo, existentia auxilij non est decreta à Deo se solo, sed concurrando simul cum Adamo, ut patet: ergo neque eodem decreto, neque decretis duobus simul tamen natura decerni à Deo potuit, existentia Adami, & existentia auxilij, sub quo visus est conditionate peccatorum; sed unum quidem decretum essentia sua prius terminatum fuit, ad existentiam Christi, & Adami, alterum vero, & essentia sua posteriori, terminatum fuit ad existentiam auxilij, ac proinde per decretum prius licebat auxilium illud non apponere, sub quo visus erat Adamus peccatorum, atque Christum existere non existentem peccato.

5. Dices non licere: quia, licet diversa sint, sunt tamen ea decreta necessario inter se connexa. Sed rogo unde nam connexa esse probas? Nam ex obiecto connexa non sunt existentia quippe Adami connexa cum huius auxilij existentia non est: sed neque existentia conditionata connexa sunt: ergo erunt connexa ex fine aliquo efficaciter intento per prius decretum, quod quidem nequeat per aliud medium, obtinere quam per illud auxilium, ac proinde Deum cogat, ut illud absolute apponat: quis ergo ille finis efficaciter intentus à Deo est per prius illud decretum; ad quod auxilium hoc medium vacum sit: certe, vel peccatum, vel eius reparatio: peccatum efficaciter intentum à Deo non admittit: ergo admittit reparationem à Deo efficaciter intentam fuisse ante præsumptum peccatum; contra peccati necessariam libertatem: inciditque in impugnationes Soanij nuper factus, cuius sententiam, nihilque præterea tot larvis rectam, quasi novum quid, nobis diuendebat. Sed esto: nihil de fine, & connexionem hac decretorum disputemus, decernatur pro tuo libito simul Adamus, in his circumstantiis, & cum hoc auxilio: certe, cum auxilium hoc de non transgrediendo præcepto pactum supponat, quo Deus posterorum voluntates, in Adamo collocavit, atque Adamus acceptavit, atque ob posterorum sic in se collocatorum damnus, maxime à transgressione detineretur Adamus: pacti Adami cum Deo libertas aboleretur, si decretum de eius, existentia efficacia sua, per se ipsum, vel per aliud decretum, quod inferat ad auxilium: necessario perveniat: nam ante illud pacti initio Adami cum Deo intercedit si autem libertas pacti ex parte Adami non ad sit, quomodo in Adamo peccaverimus, non ita in Adamo facile explicabitur. Neque enim moraliter nostra erit Adami vo-

luntas, nisi ipse libere suos actus nostros esse velit: quocirca libertate paciscentis Adami sublata poterimus gratia privari, ut ipse in nobis puniatur tanquam in filiis, aut eius transgressio nostra non ita clare poterit fieri. Denique toto discursu inoffense admisso non probat Christum ante Adamum existitisse absolute, ut contendebatur, sed simul existere, quare nec fauet Cyrillus, qui existentiam Christi antecedentem sonat, non simultaneam cum Adamo, atque ad antecedentiam à Recentioribus inducitur, ut mox videbimus.

CERTAMEN II.

Duplex alia opinio reiecta.

1. Posterorum omnium absolutam existentiam, ante absolutam existentiam peccati Adami, imo, & ante pactum, licet post Christum, docuerunt Scotus cum suis. Mari. in 2. d. 20. q. 13. a. 1. dub. 4. Gabriel. q. vn. a. 5. Mai. dub. vt. post quæst. principalem Carthuf. q. 1. verus fin. Salaz. de concep. c. 24. §. 3. & Recentiores Complut. aqua tamen regula virginem deiparam excipiunt. Putant enim ad inclusionem in pacto cum Adamo inito inclusorum existentiam præquiri cum autem reliqui à deipara homines inclusi proculdubio fuerint eorum existentiam ad pactum, & peccatum, quod pactum supponit, præcedere necessario. Cum autem B. virginis existentiam non præcesserit eam in pacto non inclusam; quare, neque in Adamo peccasse, debitovè originalis culpæ obnoxiam fuisse pronum est. Sed certe opinio hæc, tota ad Marianam ab originalis debito immunitatem tuendam est composita, inutiliter ad id ex cogitat videtur; siquidem etiam ad inclusionem in pacto includendorum existentia necessaria non sit, facile B. virginis exclusio absoluta componitur quod autem ea ex meritis Christi fuerit, ardua est difficultas, quæ ex hac opinione minime pender: secundo principium, cui innititur nulla firma, imo, neque vero simili ratione sustentatur: cum enim in pacto illo nullius posterorum Adami consensus liber exigatur, ut pactum consumetur, quorsum eorum existentia, ut illud cum Adamo feriat, necessaria est, cum quibus nil in eo pacto agitur, licet eo de omnibus actum fuerit?

2. Noster Ruiz improbat posterorum Adæ existentiam necessariam ante pactum: quia Adamo non peccante plures homines forent: cum nemo impubes obiret: nemo sterilis esset: nemo valetudinis cauta copula abstineret: nulla item copula foret careret: æquus viro- rum, ac mulierum numerus esset item cum diversa ali- menti materia esset homines Adæ posterii essent diversi, & tamen inclusi hi in pacto fuissent, si Adamus observasset præceptum: quorum tamen ante pactum nulla existentia fuerit: ergo ea non est necessaria: sed hæc pa- rum vrgent. Nam primo: etiam Adam non peccaret pos- sent peccare filij, & eisdem incommodis subiacere: unde nec plures, nec diversi homines essent. Secundo: cum numerus futurorum hominum præstitutus iuxta Patres plures sit, qui numero apostatarum Angelorum res- pondeat ut eorum sedes occuparentur, iustorum numero expleto mundus cessaret: tertio: ut bene Scotus in 2. d. 20. disponi posset, ut eadem materia, quæ nunc, & tunc generationibus inferiret. Quarto: ad inclusionem in pacto diversitas, vel identitas, ex parte materiæ, dum eadem essent animæ nihil oberat. Instant autem Re- centiores Complutenses cum Ruiz, plures ex vigamia, adulterio, vago concubitu sunt procreati: quæ omnia non peccante Adamo minime fuissent sed hæc omnia non hominum, sed circumstantiarum diversitatem probant, si quid probant. Neque vero id probant. Nam, licet ea omnia cum statu innocentie pugnent, aut cum hic inamissibilis non sit, in illo non repugnat: ac proinde adulteria, & mali, ad exercendos bonos possent pro

procreari, si is Deo finis præstitui fortasse queat: imo, & qui mali nunc, tunc forte iidem essent boni.

3 Lugo denique probat non eisdem homines futuros, ex Chrysol. homil. 5. de poenit. dicente: Elau non à Deo sublatus, quia si excessus fuisset maximum fortasse iustitie strem mundus amisset. Pro nepotem, videlicet, Iob nepris Saræ filium, sed certe eundem Iob ex aliis progenitoribus habere mundus potuit, licet minus iustum: quare non probatur defecturus idem secundum substantiam Iob, imo neque secundum iustitiam: cum ex aliis parentibus ortus æque iustus esse posset; quod satis innuit Chrysol. illo aduerbio, *fortassis*, quod subiunxit quare hoc solum probat diuersitatem in circumstantiis propagationis Iob, qui ex parentibus aliis posset existere absolute, non autem in substantia: quare antecedentiam in clusorum in pacto non impugnat. Posset autem impugnari alia ratione, quam mox in nostra conclusione dicemus: quia ex vi præsentis decreti nemo ex aliis parentibus esse posset. Loquimur autem de decretis, quæ fuerunt, eorumque coordinatione, non quæ esse possent; decretum autem productionis Iob, quod de facto fuit, de eo producendo ex his progenitoribus fuit, quibus proinde sublatis Iob ex vi præsentis decreti, deficeret absolute. An autem non peccante Adamo Iob, & posterorum pro genitores, tollendi essent non ita facile definiatur hæc igitur opinio de necessitate antecedentiam posterorum Adæ ad pactum pro eis etiam in initum ea solum, & ratione impugnari efficaciter nequit.

4 Si vero Soarium. Salazar. & Recentiores excipias citatos pro opinione proxima reliqui citati disp. 1. q. 4. cert. 1. num. 1. pro opinione negante aduentum Christi deficiente Adæ peccato docent: Adami iuque peccati existentiam antecessisse ad existentiam Christi de posteris vero Adæ Vas. cum affectis post Christum decretos videtur doctorum: cum dicat Christum non supposuisse originalia contracta sed contrahenda, id est imminentia: contractio vero originalis in posteris Adæ peccato ipsius supposito, ac priuilegij negatione, à propagatione, seu generatione posterorum ex ipso nihilo differt re ipsa in verosimiliori de peccato originalis essentia iudicio: cum autem non, nisi ea generatione ex Adamo posterii existerint, qui negant Christum post originalia posterorum contracta fuisse decretum, idem ante posterorum existentiam, & generationem decretum fuisse consequenter docebunt. Id quod expressius, atque in terminis, vt aiunt, vniuersè docent, ex eis doctoribus Ruiz. d. 13. de prædest. sect. 4. Cardin. Lugo. d. 7. de incarnat. sect. 3. à num. 28. & sect. 4. sine Vvadingo, & Bernal. sed tamen hoc, quod de Adæ posteris vniuersim dicitur, non adeo vniuersim est verum, vt ex dicendis certamine sequenti constabit. Neque ratio nostri Lugo adeo vniuersim probatur, sed de eis solum, qui parentum precibus obtenti sunt, filiis de quibus si Eccl. 7. vbi filius erga parentes reuerentia his commendatur: *quoniam nisi per illos natus non fuisset*, Sermo esset, vt voluit Lugo, non filiis omnibus diceretur: cum non omnes parentum precibus orti fuerint.

CERTAMEN III.

Propria sententia.

1 Dico Primo Christus absolute futurus non nisi post absolutam Adami, & peccati ipsius existentiam fuit decretus. Docent Doctores omnes citati proxime, & d. 1. q. 4. cert. 1. num. 1. pro opinione negante Christi aduentum deficiente Adami peccato, si Soarium, Salazar, Granados, & Recentiores, Complutenses excipias. Probatur facile: quia Patres ibidem citati; imo, & scriptura peccatum præxistisse, vt Christus veniret, asserunt, vt ex datis ibi locis constat: imo inde non venturum Christum aiunt deficiente peccato,

quod hoc antè, & occasio Christi decernendi fuerit verbis illis: *venit saluum facere, quod perierat*. Irenæ. 1. 4. aduersus hæres. *si non haberet caro saluare*. Athanas. serm. 3. contra Arrian. *Indigentiam, necessitatemque nostram anteriorem*. Cyrillus Alex. 5. Thel. *Crimina nostra occasionem didisse*. quæ omnia non, nisi de peccato in primis Adami absolute existenti intelligi posse citato loco ostendimus atque respectu aduentus Christi dicta à Patribus verba ipsa ibidem recitata demonstrant; quare male Recentiores Complutenses respondent, Patres loqui de remedio, & medicina posteriori peccato absoluto, non de aduentu Christi, seu medici, qui prior peccato absoluto fuit. Cum de aduentu Christi Patres expressis verbis loquantur.

2 Probatur secundo conclusio. Nam Leo Magn. serm. 3. in Pentecost. Aug. de verbis Apost. serm. 8. Irenæus, & Cyrill. pro conditione negationis aduentus Christi ponunt, negationem peccati: ergo antecedit negationem aduentus Christi: siquidem quævis conditio, siue ex natura rei, siue ex statutus arbitrio ad id quod sub ipsa fore statuitur, debet præcedere: ergo peccatum ipsum est conditio antecessens existentiam Christi, purificanda pro priori ad aduentum Christi. Probo hæc consequentiam, in omni conditione naturali negantia ad alteram negationem. v. g. applicationis agentis ad negationem effectus si enim negatio applicationis ad negationem effectus conditio prior natura est; applicatio ad effectum prior natura erit: & in conditionibus arbitrariis, si negatio cantus causa est negationis muneris recipiendi, cantus erit conditio, sine qua non ad munus recipiendum. Et ratio est: quia posita conditione, etiam arbitraria negantia ad negationem quouisque negatio, quæ est conditio per habitum oppositum tollitur, nequit esse habitus alter, cuius negatio sub conditione illa statuebatur: ergo habitus oppositus conditioni negantia, est remouens prohibens respectu habitus alterius sub ea conditione, negantia negati: quare, & natura prior illo, quod satis nobis est ad conclusionem probandam, & vergetur amplius in nostro calo, quia ita aiunt Patres non venturum Christum si non esset peccatum, vt adstante peccato, quod occasionem dedit aduentui Christi aduenerit quare non solum esse remotionem impedimenti negatiui aduentus Christi, sed, & occasionem, ob quam Christus aduenerit de facto fuisse declarant, ac proinde ad illum debere procedere.

3 Dico secundo Christus ex vi præsentis decreti, multorum hominum, & originalium peccatorum existentiam nature priori antecessit: quare, & antecessit ea decretum de ipso absolute futuro. Probatur quia de facto plurium generationes ex gratia Christi, seu per merita Christi fuerunt: atqui merita Christi, quæ vere merita sunt supponunt Christi existentiam: sunt enim merita solum remuneranda, vt de merito Christi agentes monstrauimus: ergo, & plurium generationes supponunt absolutam Christi existentiam: Atqui ante generationes, quibus de facto hi homines existerunt, non potuerunt, aut ipsi, aut eorum originalia, quæ ipsis generationibus contrahuntur, existere, sed simul cum illis: ergo existentia plurium hominum, & originalium fuit absolute posterior decreto de absoluta existentia Christi. Maior primi Syllogismi Probatur: quia, vt dicebam supra disp. 1. q. 4. cert. 3. plures homines propagati, genitique sunt precibus parentum Deo gratis, cum in veteri, tum in testamento nouo, quæ non, nisi ex gratia Christi potuerunt haberi. Adde plures etiam ex usu honesto, ac merito, matrimonij esse procreatos, qui tamen sine gratia Christi esse non potuit sicut neque gratia ad vitandum adulterium, aut prauum concubitum, ex quibus plures etiam homines de facto procreati fuerunt, vt eodem loco dicebamus.

4 Dico tertio Christus absolute decretus fuit ante omnia peccata actualia hominum, si primum Adæ peccatum excipias. Ratio est quia antecesserunt ad admissionem peccati cuiusvis actualis, præuenerunt peccato

peccator quibus fuit auxilio gratiæ per Christum, ut vinceret cum Laude tentationem: ergo quoduis aduale hominum peccatum supponit naturæ merita Christi, vere merita, & quæ absolutam Christi existentiam supponunt: ergo, & supponunt decretum de absoluta existentia Christi, quod illa necessario præcessit. Dices: licet, ut vincatur peccatum gratia per Christum necessaria sit, atque, ut possit vinci solum, non autem de facto vincatur sufficit minimum auxilij, seu cogitationis ad non peccandum, ac detinentiam, voluntatem à peccato, quod ipsum requiritur ad constituendam voluntatem sufficienter indifferentem ad peccandum: ergo nisi asseras minimum cogitationis, & auxilij esse gratiam per Christum nequis defendere Christum absolute decretum ante omnia actualia: nam, cum minimo poterunt homines actualiter peccare. Sin vero id asseras requires gratiam Christi ad peccandum, quod est dissonum absurdum, Respondeo Doctorem nostrum Gasparum Hurtado, sequentibus pluribus, docuisse minimum cogitationis, & auxilij esse gratiam per Christum, nec iure creationis debitam. Neque ideo dissonum quid admitti, si Christi gratiam requiri ad peccatum, non, ut quid in ipsum inducens, sed ut à peccato retrahens admittatur. Nam ad maiorem peccati grauitatem requiri gratiam eo modo retrahendo certum omnibus est, cum grauius peccet, qui maiori luce, ac Dei illustratione præuentus deliquit. Sed neque hac opinio opus est conclusioni præfixæ; licet enim minimum cogitationis gratia Dei per Christum non sit omnes tamen homines gratia Dei per Christum præueniri ne peccent certum est: quod si minimum ad libertatem sufficiens sit gratia creationis, aliquid supra minimum ex meritis Christi donari erit asserendum de his vero late controu. de gratia: qua de facto ante actualia omnia peccata, excepto Adami, Christum esse decretum.

3 Dico quarto: Christus post reliquorum hominum à supra enumeratis existentiam, & originalia fuit decretus. Ratio petenda ex dictis d. 1. q. 4. cert. 2. vbi probauimus Christum deficientibus aliquorum hominum originalibus non esse venturum: quia Patres non vnum solum peccatum fuisse occasionem absolute, ac præcessisse incarnationi docent, sed plura: quæ cum actualia esse nequeant, neque aliquorum præfatorum originalia, neque in sensu formaliori peccatum primum Adæ (licet eum plurimum sit, tamen vnicum est), erunt hic enumeratorum originalia. Nequeunt autem originalia, quæ ipsa generatione absolute contrahuntur Christi absolutam existentiam præcedere, quoniam, & hominum, quorum sunt existentia absoluta præcedant. Sed dices per nos conclus. 2. & 3. quidquid ex gratia Christi pendet absolute extitit post Christum, & decretum de existentia ipsius: & eorum, qui nec precibus à Deo obtenti sunt, neque ex usu honesto, & meritorio propagati, generatio fuit parentum actuali peccatum, quod iuxta dicta conclusio 3. Christi gratiam supponit: ergo cæterorum, qui non sunt inclusi conclus. 2. generatio ac proinde, & originale Christum absolute atque decretum de eius existentia supponit, nec potuit ex vi præsentis decreti esse ante illud. Minor probatur, quia generatio non ex usu honesto matrimonij, sed vel extra matrimonium, vel intra matrimonium non ob suscipiendam prolem, sed ob Veneream habitam peccatum est: ergo generatio omnis non honesta, & sancta. Nego antecedens, nam intra matrimonium generatio ob Veneream peccatum non est, in quo venera delectatio, licet sancta, & laudabilis non sit, non tamen est adhuc venialiter peccaminosa, ut male docuit Gaspar. Hurt. deceptus verbis Augustini 2. de consensu Evangelist. c. 1. Complexu carnali coniugatorum dicentis, qui propter solos gignendos filios adhibenda est, quæ verba non legem ad coniugatas continent, sed ad meliora exhortationem, & consilium, pluribus, & à priori, & ab absurdo suo loco ostendit.

R. P. Christoph. de Ortega, de Dei incarnat.

dam. Copula item extra matrimonium, licet peccatum sit, atque apud Gentes, & paganos, sæpe inuincibiliter ignoratur, cum apud Doctores, & alios Catholicos, non ita facile ex naturali ratione peccatum esse demonstretur: quare in illis materiale peccatum solum erit: ad quod gratia per Christum, etiam retrahendo, non præcedit: quare plurium generationes, & originalia Christum eiusque decretum absolute non supposuerunt de quibus, Patrum testimonia intelligi debent de cæteris autem prauo formaliter concubitu progenitis satis clare docuimus. n. 5. sine.

CERTAMEN IV.

Obiectis aduersantium opinionum occurrunt.

1 Quæ hætenus contra præfixas conclusiones ad aduersariis ex cogitata sunt eo omnia tendunt, ut decretum de absoluta Christi existentia omnium hominum, etiam Adami, absolutam existentiam præcesserit, deque eis condendis decreta. Obiiciunt ex prouerb. 8. Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret à principio: ubi voce Dominus, quæ in Deum respectu sapientiæ increata puræ, nec dum incarnatæ cadere, nequit, de incarnatæ esse sermonem aiebat; Ambros. 1. de fide. c. 7. ac de interpellatione Iob. c. 2. Concil. Hispalense. 2. Iustinian. imper. edicto fidei, alique Patres: atqui, non fuit ante omnia Dei opera sapientia incarnata in duratione, neque in præscientia Dei, in qua omnia ab æterno, sunt cognita: ergo solum fuit ante omnia prioritate naturæ, & causalitatis. Respondetur litterali sensu sapientiam, prædicam abstractam, à creatæ, & increatæ, siue completentem vtramque, ubi per Protopopæiam induci loquentem, ut homines ad sui studium alliciat: huius rei gratia, primo suam dignitatem, commendat: quod Deo vniuersa condenti adfuerit increata: creatæ vero bona cuncta suis alumnis fuerit elargita, ut è libri fine, & contextu capitis liquet. Sed tamen Patres plures de sapientia increatæ secundum se eum locum interpretantur, indeque, & filij diuinitatem, & æternam generationem confone probant. Neque obest vox Dominus, neque enim Dominum, respectu sui appeller sapientiam, sed respectu creaturarum, ad quas loquitur: sicut Deus ipse sæpe ad eas loquens ait: Ego Dominus cum tamen sui Dominus esse nequeat, sed illarum.

2 Sed est, ut de sapientia incarnata, ut præter citatos, volunt. Athanas. serm. 3. contra Arrian August. 1. de Trinit. quid mirum, si ratione Deitatis de Christo homine Deo diuina prædicentur: verum Athanas. & septuagint. legunt. Initium ad opera sua. Aug. principium viarum ad opera sua; scilicet reparanda, ac renouanda, ut ait Athanas. col. 212. ut illum creati ad opera, hominem, fieri, ad hominum inlaurationem intelligeres, fuisse autem hæc post peccatum satis clare docuit. col. 201. dicens: cum opera extarent, & necessarium erat ea, aliquid administratione castigati, tunc deum se dedit, ut descenderet. atque significari voce creati contra Arrianos contendit. Castigare vero emendare est vitium iam admissum. Neque aliud possunt Patres docere: cum expresse Christum non, nisi post peccatum præuisum aduentasse docuerint, illud vero antequam quidquam faceret: facere, & orare, pro inlaurate atque rescere, sæpe in scriptura vsurpatur. Iai 65. & 66. 2. Petri. 4. Apocal. 21. & alibi. Adde initium quandoque dignitatis, non causalitatis primatum significare, ut Iob 40. Behemoth. principium viarum Domini dicitur, ac nos Iacob. primogeniti, ut simus initium aliquid creaturæ, eius. Eundem explicatum habet illud ad col. 1. quoniam in ipso condita sunt vniuersa in celo, & in terra. ut condere idem sit quod renouare, ac reparare, quod per Christum primogenitum in

E e e fratribus

fratribus effectum fuit, vt bene Athanas. supra Augustinus vero supra cap. 12. de verbo secundum se interpretatur, quem Patres vulgo sectantur: solus Rupertus illud in ipso ad Christum, seu hominem verbum reuoluit estque textui conformior interpretatio, sic enim habet *qui est imago Dei inuisibilis, Pristogenitus omnis creaturae: quoniam in ipso &c.*

3 Obiectant secundo illud ad Ephes. 1. num. 4. *elegit nos in ipso ante mundi constitutionem: causalitate nimirum: sicut, & alibi dixit: Antequam quidquam boni, aut mali egissent Iacob dilexit; esau autem odium habuit.* Præterea: antecedentia in duratione omni Dei amori communis est: quare neque inde satis Dei specialis erga electos ad gloriam, vel fidem amor commendaretur cum ergo ob merita Christi speciali amore ante mundi constitutionem causaliter, ac proinde ante hominum existentiam electos fuisse Paulus dicat Christum absolute decretum antecedenter ad homines reliquos dicendum est: siquidem eius merita non existente Christo absolute esse, ac præiudici, vt ad electionem mouerent, minime possent. Hoc expendunt Recentiores Complutenses, qui merita per modum pretij, & solutionis, seu in spe tuerentur: quibus tamen admissis ponderatio tota eleuatur: cum antequam ipsa, & Christus existent absolute eiusmodi merita in eorum sententia moueant, in nostris autem veris, solisque meritis remunerandis vrgeret forte si constitutio mundi creationem, ac non potius eius, quam nunc ex Christi meritis habemus, dispositionem significaret. Sed nec, si creationem significet, probatur satis illud ante prioritatem naturæ, non æternitatis denotare: ex qua Dei amor sæpè nobis in scriptura commendatur *Charitate perpetua dilexit: quæ præcedentia non parum onerat amatum itaque primo loco electio, ac reprobatio æque ante mundi constitutionem ex æternitate habitæ à Deo dicuntur, atque electio ex meritis Christi, vt ipsis etiam accepta feratur tanquam causalitate motiua illam præcedentibus, non tempore in secundo vero prædestinationem ex meritis nostris non esse: quid inde pro aduersa conclusione? frigidius adhuc est, quod ex Basilio, origine, Theodoro in catena Lipomani aiunt: consilium illud Genes. primo, *faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem nostram: cum Christo fuisse habitum: nimirum existente absolute ante hominis primi formationem: etenim non existentem alloqui ineptum foret.* Sed, cum consilium hoc Trinitatis ex æternitate fuerit, nescio quo pacto cum Christo, qui ex æternitate non fuit haberi propriè, ac non ineptè potuerit l. solum contendunt Basilius, & reliqui ex eo loco verbum, quod incarnasse Arriani fatebantur: Personam æternam, ac diuinam esse, distinctamque à Patre, quo cum de hominis formatione, ac proinde ante eius existentiam agebat.*

4 Vrgent Recentiores iidem ex Tertulliano 6. de resurrect. carnis *decenter quidquid limus exprimebatur Christus cogitabatur homo futurus: vt videlicet ad eius imaginem efformaretur consensus Anastas. Synaita 2. Anagogicar. contemplat. in exhamer. ergo Christus absolute existens præcessit natura Adami, ac reliquorum proinde hominum creationi, vt obiectum siue exemplar: quare, & prius fuit decretus, & factus, quam Adamus in obiectantium doctrina nescio quo pacto vtraque efformetur consequentia ipsi enim de obiectis per se quarto modo cognitionis, qua verbum procedit, disputantes in eis spiritum S. enumerant: quia, inquit, licet actiue filio, & cognitione generante posterior sit, prior tamen obiectiue esse potest: ergo, & præcedentia obiectiua Christi, absolute adhuc futuri, ad Adamum non inferuntur actiua,*

& absoluta eius præcedentia ad ipsum: sed quia doctrinam hanc controuers. de Trinit. d. 5. & in phisica controu. de causis. d. de causarum præcedentia mutua, respondeo: futuritionem, in qua cogitabatur Christus, cum effingebatur Adamus, iuxta Patres hocse, conditionatam fuisse: quia ea satis est ad exemplar, & ideam obiectiua Dei: cum satis sit mera rerum possibilitas, ex qua cognita plura operatur Deus inde patet solutio ad illud, quod ex Bernardo ferm. 17. in cant. iidem obiectant. ibi enim videtur asserere peccatum Angelorum quod dubio procul Adæ peccato præcedit, fuisse eorum inuidiam generi humano ob gloriam incarnationis verbi ipsis reuelatam, ac mutationem, eorum præ superbia inobedientem Deo præcipienti, vt hominem Deum adoraret: quare Christus absolute existens, & præuisus fuit ante Adæ peccatum sed tamen conditionate proposita incarnatio, præceptumque eam adorandi, si esset, inuidenti, mutationis, & inobedientiæ præ superbia materia malis Angelis esse potuit. Secundo non ita firmiter Bernardus illud fuisse Angelorum peccatum asseruit, vt eius authoritati nimis discursus possit imponi concludit enim. Hæc ego non assero dicere spiritum: sed nec contra dicere audeo.

5 Veniamus ad Achilem Recentiorum testimonium Cyrilli. 5. Theos. c. 8. vbi ait: *Præfundatur ante nos Christus, & in ipso omnes superadficatur: idque ante initium mundi in præscientia Dei: vt cum ordine diuino benedictio maledictionem antecesserit, & damnationem in mortem vite pollicitatio, seruitutem diaboli adoptionis libertas, possit natura humana superatis malis, que interim acciderunt per gratiam Christi, qui seruauit eam in bonis, in pristinam dignitatem reuocet.* Ecce ordine diuino præfundatur ante nos Christus ante mundi initium, in Dei præscientia: quæ erga absoluta est, dicitur: atque eodem ordine benedictio maledictionem antecessisse quod si de durationis antecedentia, non causalitatis, in præscientia, & decreto respectu executionis intelligas, non magis præcessit mundo Christus, & benedictio maledictioni, quam è contra. Respondet Vasquez: *disi etiam præcessisse libertatem seruituti, quam necessario causalitate supponit: cum nemo, nisi à seruitute præhabita liberetur. Verum aliud est liberatio, aliud libertas. Postumus enim liberi esse, imo, & sumus à Turca liberi, cuius nunquam serui exitimus, & cuius seruitute nunquam sumus liberi genitimus sensus nobisque non aduersus, sed amicus et contextu facile eruitur. Antecedentia enim præscientiæ Christi, eiusque præfundatio ante nos non fuit causalitatis obiectorum horum, sed duratione anterioris æternitatis, ex qua decreuit, ac præiudicat Christum futurum ante nostram, & culpæ, executionem de ea enim præcedentia Adamus, & nos certi animos erigere possimus, spemque concipere iterum super fundamentum illud, quod lapsus hominem denuo fundauit, erigendi spirituale ædificium, quod cælos pertingeret Hanc enim solam præcedentiam sonant verba: *constituit ante secula, & ante mundi initium in præscientia.* Alioqui sibi contradiceret Cyrillus vi ibi, atque alibi dicenti: *Christum fundamentum nostrum factum fuisse ex præuisione peccati: Prædixerat enim sciebat nos mortales futuros propter peccatum: ac ita per misericordiam constituit ante secula, vt verbum suum ferret homo, & fundamentum.* Ac rursus nostram explanationem traddens ait: *Præiudit enim Deus hominem peccaturum, & in mortem casurum: præiudit etiam conferentia generi eius, & quomodo renouaretur, & ad immortalitatem rediret: post præuisam scilicet lapsum: idcirco quasi radices huius spei in sitio suo nobis disposuit. quid dicitur.**

6 Sic etiam explicandus venit Irenæus 3. aduers. hæres. c. 33. dicens: *Prædestinanti Deo primus animalium hominem,*

CERTAMEN V.

Vltima obiectio enervatur.

hominem, ut à spirituali saluaretur: quia, cum præxisteret saluandum, oportebat, ut, quod, & saluaretur fieri, ut non inuacuum sit saluans. loquitur enim de præxistentia saluantis in scientia Dei ad existentiam saluandi, ne illis saluans inuacuum sit, si nunquam in tempore saluandus apponeretur quod si illud primum ad verbi alteri usurpetur, clarius est hominem animale, idest Adamum, primo loco præfinitum cuius oppositum docere Irenæus nequaquam potest: cum loco dato d. 1. q. 4. cert. 1. expresse doceat Christi aduentum non nisi post peccatum præuisum fuisse decretum. Secundo locus æque obiectentes Complutenses Recentiores virget: cum ipsi asserant Christum, ut saluatorem, & Redemptorem, de quo loquitur Irenæus post peccatum præuisum fuisse decretum. Nec satis est præfinitum fuisse Saluatorem sub conditione, quod peccata, & peccatores adessent. Nam ex ea conditionata voluntate peccatores, seu saluandos apponi necessarium non erat contra Irenæi rationem. Denique, si locum de prædestinatione propria intelligas Adam, ut verba sonant, quæ fuit ex ineritis Christi omnium opinione post peccatum admissum, nihil tux sententiæ locus fauet, & sane illud animale hominem aperte dicit hominem iam peccatorem. Per peccatum enim, ut dicitur Psalmo. 48. v. 13. comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis: cum primo spiritualis conditus fuerit, sensus igitur erit: prædestinatum hominem iam animale, & peccatorem, ut saluaretur per spirituale oportuisse fieri, ut saluaretur de facto ille qui ita prædestinabatur: ita, ut illud quod supra saluaretur cadat: idest oportebat fieri quod etiam saluaretur. Sic enim saluans frustra, & inuacuum non esset: sicut esse poterat, nisi saluaretur homo, etiam post saluantem Christum, si aduersarij volunt præfinitus. Atque hic quidem nisi quod nostris, plus fortasse æquo, blandimur, germanus Cyrilli sensus videtur.

7 Sed enim locus Cyrilli postremo loco recitatus maiori pondere opponi posset pro sententia asserente posteros omnes Adæ post absolutè decretum Christum fuisse decretos. Primo enim aiebat præuisum fuisse peccatum hominem primum conuenientia eius generi remedia: ideoque Christum nobis spei fundamentum positum esse. Nec parum habet opinio hæc fundamenti in facto cum enim ob peccatum ex lege, & præfenti, ut aiunt, iustitia primi parentes mortem incurrerint statim obeundam vacui etiam liberis tollendis remedio forent, nisi decreto statim Christo, in quo tantæ calamitati de remedio prouidum est, eorum vita poenitentia donaretur saluari; & eorum filij partim in ærumnarum solatium, partim in transgressionis promitterentur, an denunciarentur supplicium: quorsum enim primis parentibus, quibus in iustitia conditis benedictionis loco dictam fuerat, *crecite, & multiplicamini.* genef. 1. num. 28. post peccatum genef. 3. 17. dicitur: multiplicabo ærumnas tuas, & conceptus tuos nisi, quia filiorum orbitas peccato incuria, licet non adeo iucunda, ut supplicium non saperet, eorum propagatione tolleretur, & sane ni Patrum testimonia recitata d. 1. q. 4. cert. 2. num. 3. & 4. quæ ob peccata in plurali præuisa Christum venisse significat in sensu formali plura formaliter intelligi deberent, latiusque esset plura virtualiter (quod Adami peccatum fuit, in quo omnes, deipara excepta, deliquimus) intelligere, ut non nimis violenter intelligi possunt, huic ego sententiæ facilis acquiescerem?

1 Vltima obiectio fit: posse esse connexionem aduentus absoluti Christi cum peccato Adami absolutè existenti, Deique ob illud absolutè præuisum motionem, etsi proprii naturæ Christi Redemptor efficaciter ante Adæ, & Angelorum peccatum, gratiam, & existentiam præfinitur, & existat sique initium viarum Domini sit, ut sapientia testatur etenim, si Deus ex scientia sua conditionata videat: si complacem in mundo hoc toto, qui de facto positus est ex substantiis, & accidentibus omnibus constans, erit: posita eiusmodi complacencia res omnes; mundulque eis constans erit absolutè futurus, ac proinde fore absolutè omnes videbuntur à Deo, quare, & gratia, & peccatum, & Adami, & Angelorum existentia: eis autem sic à Deo in complacencia illa visis decernit Deus efficaciter Christi Redemptoris existentiam, eamque in actu exercito ponit, ut sic iam absolutè futuro præuiso peccato Adami medeatur: ex eiusque meritis gratiam, & existentiam Angelis, & Adamo in actu exercito elargitur, viarumque domini in mundi fabrica exercita initium est; quin ex efficaci præfinitione Christi Redemptoris necessitas antecedens peccati, aut amoris Dei erga eius positionem absolutam specie adhuc tenus, inferatur; quæ ex aliorum præfinitionibus Christi Redemptoris immediatè post scientiam mediam peccati, atque ante absolutam, absoluteque præuisam peccati futuritionem concipiuntur, videbatur inferri. Verum discursus hic, qui in involucri nostris Salmantinis Recentioribus ipsius authoribus placet, nescio an bene euolutus placeret. Primo enim Christi existentia, & aduentus proprii naturæ ad creata omnia eo sapientiæ loco minimè continetur, ut vidimus. num. 1. & 2. quare huius propositionis compositio cum alia de necessaria præcedencia peccati absolutè futuri ad decretum de Christo Redemptore inutilis, atque otiosa prorsus cogitationis compositio est. Mitto discursu hoc naturalem ordinem decretorum diuinorum negligi, qui causarum, & effectuum in se existentium ordini, & signis debet concordare.

2 Secundo necessitas præcedencia peccati absolute futuri ad decretum Christi Redemptoris, est necessitas præcedencia peccati in se; exercite futuri, atque, ut talis præuisi, non autem solum in causa, & purificatione conditionis, pro eoque purificationis illius signo, ut citata Patrum testimonia à nobis data cert. 3. & d. 1. q. 4. cert. 2. num. 3. & 4. satis ostendunt, suadetque rationem, ut in se, & secundum se videatur peccatum ad signum posterius natura, in quo futurum in se, & in actu exercito peccatum erit visio debet descendere, atque in eo illud pertingere: ergo post illud signum Christus Redemptor præfinitus necessario erit, si post absolutè præuisum peccatum necessario ex Patribus, ut feceris, præfinitus sit, non autem pro signo purificationis conditionis ante Adami existentiam, eiusque gratiam, & peccatum, pro quo solum signo absolutè non est, sed erit causalitatis futuritione, quæ signo posteriori effectus futuri completur: non secus, atque futuritio temporaria duratione ad præsentem, ex qua res futura est, completur: quare hæc videri futura nequit, nisi in illa posteriori duratione existens videatur. Tertio: complacencia illa Dei de mundo toto, ac rerum omnium mundi congerie, ac serie per scientiam simplicis intelligentiæ propofitis Deo ex parte conditionis, & E e e 2 anteceden

R. P. Christoph. de Ortega, de Dei incarnat.

antecedentis ad futuritionem earum omnium sub conditione complacentiae ipsius non est causa, & conditio adaequata seriei illius rerum omnium mundi: sed cum aliis decretis & causis quae proposita sunt quare futuritio peccati, & gratiae Adami in illa sola praevideri absolute minime possunt, sed in decreto producendi primum, quod causa est suo ordine caeterum, ordine etiam suo reliqua posteriora, & posteriora, posterius, & posterius purificationibus suarum causarum proximarum sed inveniunt Recentiores ita plane evenisse, ac proinde Christum in scientia illa conditionata praevium fuisse fore in actu exercito sub conditione absolute praevium peccati Adae in causa, seu purificatione conditionis complacentiae Dei, non dum autem futuritionis in se exercitae peccati, & gratiae ipsam antecedentis, quae dependenter, atque ex meritis Christi in actu exercito fuere.

3 Sed contra primo quia vel ante statum futuritionis absolute in conditione purificata praevium etiam conditionate fuit peccatum, eique antecedens gratia sub conditione aduentus Christi, vel sub alia conditione, tanquam proxima, & immediata causa, & conditione gratiae, sicut sub conditione gratiae, tanquam proxima causa, & conditione praevium peccatum est, vel sub alia conditione proxima: quandoquidem sub solius complacentiae conditione non erat, neque esse poterat futura si primum complacentia purificata pro naturae priori ad gratiam, & peccatum fore videretur absolute Christus, ac pro posteriori gratia Adami, eiusque peccatum: quare etiam in statu absolute futuritionis tunc Christus Redemptor praecedet. Nec valet eo admissio postea signa executionis invertere: cum scientia illa conditionata fuerit de rerum causis, earumque ex ipsis futuritione exercita in se ipsis non autem de futuritione illa signata, ut sic dicam, & logica, seu arguitiva, quae ex praecisa conditionis purificatione absolute positione praecise est: quare, ut rerum positio absolute conditionata, quae praevium ad complacentiam illam est, conformetur veritatem proinde ex positione earum in statu absolute, à quo conditionatus ille, pender, probetur gratia, & peccatum in se, & exercite existentia debent in statu absolute Christi aduentum absolute praecedere, nec factis est praecedere, ut futura signata, & arguitiva pro signo positionis complacentiae, seu purificationis conditionis: quae praecedentia physica, & causalitatis, seu conditionis physicae praecedentis non est, sed logica solum, de qua hic non disputatur. Contra secundo: quia pro priori naturae ad complacentiam illam series rerum omnium proposita supponitur ut in illam ipsam feratur complacentia tanquam in quid in statu, non quidem futuritionis conditionata, sed solum possibilitatis praesuppositum tanquam obiectum complacentiae, atque ex parte conditionis positum si complacuerit in hac serie rerum omnium mundi à me cognita possibili erit ut cognita à me est: in qua serie rerum? in ea, quae independentem à complacentia, atque ut illius obiectum, ante ipsam, & futuritionem conditionatam ex ipsa complacentia praecognita est: ergo illa ipsa serie futurae sub conditione complacentiae conditionate res omnes mundi praevidentur: ergo non praevidentur fore Christus sub conditione peccati absolute futuritio futuritione absolute ex purificatione conditionis, seu positione complacentiae, quae omnino à complacentia pender, sed futuri in se, & exercite, cum quo pugnat, quod in se, & exercite à Christi, eiusque meritis in actu exercito positae gratia illud antecedens proveniat, provenireve conditionate videatur.

4 Demum in id tota haec machina erecta est ut Christus ut Redemptor etiam efficaciter decretus, positusque in actu exercito existens ante exercitam existentiam creaturae vilius mundi defendatur connexus tamen cum peccato, quin Adami necessaria libertas aboleretur ad peccandum, & ad amandum peccatum quod medium necessarium ad redemptionem per gen-

dam est cogatur Deus: quae absurda aegre vitari possunt. Recentiores praefati si immediate post scientiam conditionatam peccati Adae, atque ante vilo saltem modo eiusmodi peccatum absolute praevium praefinitio, seu decretum efficacis, etiam scientia illa conditionata regulatum, de Christo Redemptore adhibeatur verum incommoda haec praefata Recentium doctrina haud quaquam miscere, sic facile ostendo etenim, licet gratia Adami, eiusque peccatum à complacentia illius à positione tantum ante decretum efficacis Christi Redemptoris fore absolute, atque ut absolute futura exercitae à Deo admittamus, cum praefinitio, seu decretum hoc efficacis Christi Redemptoris ante existentiam Adami, gratiaque omnis ipsi collata, atque peccati ab ipso commissi exercitam, de factoque in ipsis positam pro priori naturae à Deo habeatur, apponitur sane aliquid Deum necessitans, & cogens ad amandum, eligendumque, & apponendum peccatum absolute exercitum, sine quod demptio, cum qua decretum illud efficacis de Christo antecedens existentiam exercitam peccati connexus essentialiter est, esse nusquam potest, item appositum in eo decreto antecedenti est aliquid cum quo peccatum in actu exercito non esse nequeat: ac proinde, & Adami libertas ad transgrediendum praecipuum aboleretur: cum ex parte antecedentis decreti necessitas, atque omnino independentem ab exercite actuali, & exercito Adami sit apposta quare aequa dura incommoda illa duo praefinitionis Christi Redemptoris ante praevium absolute adhuc ex purificatione conditionis Adami peccatum in hac Recentium doctrina persistunt: imo cum hi Recentiores gratiam, & peccatum Adami in actu exercito non nisi sub decreti illius efficacis de Christo Redemptore conditione futura admittant; eoque decreto antecedenti peccatum positum necessarium sit antecedenter peccatum, scientia conditionate huius futuritionis peccati in actu exercito apponendi sub complacentia illa, ut de facto ea purificata positum in actu exercito fuit, non media quidem, sed naturalis, & necessaria erit: quare aperiuntur decreto Redemptoris Christi, quam praefinitione alia post scientiam mediam immediate habita peccati libertas aboleretur eius enim praefinitionis positionem antecedenter auferri posse à voluntate se circa peccatum exercente non minus, quam obiectum, & scientiam conditionatam qua essentialiter regulatur eius doctores specie saltem aliqua contendunt: quod huius doctrinae auctores ne ipse quidem tenus possunt praetendere.

Q V AESTIO II.

*De Mariae Dei, hominumque Parentis
ab originali, debito etiam,
immunitate.*

D fuforem diuipare ab originali immunitatis tractatum satis me ob pigrorabant, & generis, & ordinis, mei pieras auita verum non eis solum titulis pie huius sententiae, ac veritatis defensionis adstringor. fatear enim lubens, quod diuinae misericordiae debeo non inuitus. Me scilicet, non tam quia societatis Iesu alumnum illius propugnatorum, quam quia eius propugnatorum societatis Iesu alumnum esse cum enim in ignavia saeculo ad religionem euocarer, genioque, an numine ad dominicam, apud quam immaculata virginis conceptio minui audit, bene vehementer impellerer, ne contra tantae, tamque communis matris honorem fors aliquid quando